

Erdődi Gábor
Szopper Zsófia Műzsámnak

VÉNUSZ

(Vénusz-udvarlás elé)

Anyá-járataid még nem működnek
Még héjadban szunnyadsz, te szende nő
Még hajad folyondárai befödnek
Még vénuszod liljomban rejtező

Majd kiveti tán dagálykor egy kagyló
Mi isteni öledben szendereg
Mi Botticelli vöröseben izzó:
Szül lángos Új Világ-igézetet!

PRIMAVÉRA

Nem fogok véled versenyezni,
Se ifjúságod esztendőivel,
Szépséged fodrait elcsenni,
Habokba fojtott örvényeivel.

De én láttam meg, én látom meg
A Primavéra-szűz-rügyeidet,
Megoldozni hát öved engeddd
S hadd bontom ki beburkolt életed!

Az érzések zavarának időtlensége

(Zsófia szív-üree)

Egy helyben jár
Az érzésem
Veled

Mint barlangban a cseppkő
Lecsöppen
Visszatér

Nem közelítünk
Mi jég és tűz
Csak zárt
Barlangod

Hiába gyűjtök
Vízeket

Kötődsz
Kihűlsz
Majd megint
Kötődnél

– mint üreg
az üreghez –
...de nem lehet!

Testamentum

(Utolsó szerelmi kívánság)

Veled szeretkeznék
Te szőke lélek

Mielőtt korommal
Temetnének

Maradnék frissen
Csupán egy lányban

Mint az anyaföld
Ölelne lágyan!

Szabó Csilla Judit

Havas reggelek ÖRVÉNYlenek...

hópárduc-mancsokon
lopódzik
újra... a tél...
adakozni vágyó
puha öleléssel
a hervadt avar fölött
szétfolyik
már lustán
a köd

én is áttűnök...
a régi telekbe
hol sápadt utcasarkokon
magamban beszélek és
a rég kihúnyt kávéházi izzók
s az önmagukba szédült lámpaoszlopok
tövében
fel- felderengve
könyékig turkálók
havas reggelekben

ritmus nélküli táncok
hamis vallomások
a csend az árnyék a hang
az összes lerongyolódott pillanat
a félig álmodott
álmokkal teli tarisznyák
hamuvá vált csókok
megkövült pogácsák

örvénylenek...
örvénylik a
magány
zúdul rám sűrű hópelyhekben
elvesztem valahol
valamikor valamelyik telemben...

pedig szerettem